

Sygn. akt VI GC 1140/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

A. W.

przeciwko:

Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 742,95 zł (siedemset czterdzieści dwa złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 24 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 415,00 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1140/16/3

UZASADNIENIE

Powódka A. W. wystąpiła przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 742,95 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 24 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 23 marca 2015 r. samochód osobowy marki A. R. 159 (klasa C) nr rej. (...) stanowiący własność A. L. (1) został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana. Powódka zawarła z poszkodowanymi umowę z dnia 24 marca 2015 r. dotyczącą najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) (klasa C) nr rej. (...), gdyż samochód był poszkodowanemu niezbędny do dojazdów do pracy i na zakupy. Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego od 24 marca 2015 r. do 7 kwietnia 2015 r. i był samochodem tej samej klasy co pojazd uszkodzony. Opłata za wynajem samochodu przez okres 15 dni została udokumentowana fakturą VAT nr (...) na kwotę 3.136,50 zł brutto. W dniu 22 maja 2015 r. powódka nabyła od poszkodowanego w drodze umowy cesji wierzytelności, wierzytelność przysługującą poszkodowanemu wobec pozwanej. W dniu 12 sierpnia 2015 r. pozwana wydała decyzje o wypłacie częściowego odszkodowania w wysokości 2.393,55 zł brutto z uwagi na redukcję stawki dobowej najmu do kwoty ok. 130 zł. Pozwana nie kwestionowała czasu

wynajmu. Pismem z dnia 24 maja 2016 r. powódka odwołała się od decyzji pozwanej jednakże pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

W dniu 12 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNe 2557/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że pomiędzy stronami sporna jest wysokość stawki dobowej za najem. Pozwana podniosła, że pismem z dnia 25 marca 2015 r. poinformował poszkodowanego o możliwości zorganizowania w ramach likwidowanej szkody pojazdu zastępczego za dobową stawkę zgodnie z cennikami załączonymi do przesłanego pisma tj. za kwotę 159,57 zł brutto przewidzianą dla autosegmentu D.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 23 marca 2015 r. samochód osobowy marki A. R. 159 nr rej. (...) stanowiący własność A. L. (1) został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Powódka zawarła z poszkodowanym umowę z dnia 24 marca 2015 r. dotyczącą najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) nr rej. (...). Samochód poszkodowanemu był niezbędny do dojazdów do pracy i na zakupy. Poszkodowany nie jest płatnikiem podatku VAT. Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego od 24 marca 2015 r. do 7 kwietnia 2015 r.

Dowód: akta szkody na płycie CD (k. 67), umowa najmu (k. 16-20), oświadczenie najemcy (k. 21), oświadczeni (k. 22), notatka urzędowa (k. 41-42).

Pismo z dnia 25 marca 2015 r. pozwana zadeklarowała gotowość zorganizowania usługi wynajmu samochodu zastępczego za dzienną stawkę najmu auta uzależnioną od jego klasy.

Dowód: akta szkody na płycie CD (k. 67).

W dniu 22 maja 2014 r. powódka wystawiła na rzecz A. L. (2) fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.136,50 brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego na czas likwidacji szkody.

Dowód: faktura VAT (k. 23).

W dniu 22 maja 2015 r. powódka nabyła od poszkodowanego w drodze umowy cesji wierzytelności, wierzytelność przysługującą poszkodowanemu wobec pozwanej.

Dowód: umowa cesji (k. 24-26), informacja o cesji (k. 27).

W dniu 12 sierpnia 2015 r. pozwana wydała decyzje o wypłacie częściowego odszkodowania w wysokości 2.393,55 zł brutto z uwagi na redukcję stawki dobowej najmu do kwoty 159,57 zł brutto. Pismem z dnia 24 maja 2016 r. powódka odwołała się od decyzji pozwanej jednakże pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

Dowód: decyzja z 12 sierpnia 2015 r. (k. 28-30), odwołanie z dnia 24 maja 2016 r. (k. 31-33), decyzja z 23 czerwca 2016 r. (k. 34-35).

Przyjęta przez powódkę dobową stawką za wynajęcie pojazdu zastępczego należącego do klasy C tj. 209,10 zł brutto była stawką uzasadnioną.

Dowód: wydruk cenników (k. 36-40).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie podkreślić należy wagę dowodów z dokumentów. Sąd dał wiarę tym dowodom w całości, gdyż nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez A. W. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie.

Spornym pomiędzy stronami była wysokość stawki wynajmu.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz, że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno

straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Sąd nie mógł zgodzić się z zarzutem pozwanej, tj. co do kwestionowania przyjętej przez powódkę wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie w sposób oczywisty wynika, iż przyjęta przez powódkę stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego należącego do klasy C tj. 209,10 zł brutto odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania strony poszkodowanej. Potwierdzają to liczne cenniki wynajmu dołączone jako dowody w sprawie.

Zatem w ocenie Sądu dokonana przez pozwaną korekta nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania. Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej. Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka 209,10 zł brutto za najem pojazdu klasy C była w powyższej sprawie zawyżona, w żaden sposób nie mogła się ostać. W ocenie Sądu zastosowana przez powódkę stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie C na rynku lokalnym (woj. (...)).

Pozwana ponadto podnosiła, że zaoferowała poszkodowanemu możliwość zorganizowania najmu samochodu zastępczego jednak poszkodowany dokonał wynajmu pojazdu zastępczego za stawkę wyższą niż proponowana przez pozwaną, powiększając rozmiar przedmiotowej szkody.

Pozwana od akt sprawy przedłożyła w formie elektronicznej na płycie CD pismo z dnia 25 marca 2015 r. w którym pozwana zadeklarowała gotowość zorganizowania usługi wynajmu samochodu zastępczego za dzienną stawkę najmu auta uzależnioną od jego klasy. Pozwana nie przedłożyła do akt sprawy żadnego dokumentu wskazującego na jakich warunkach proponowała poszkodowanemu wynajem samochodu zastępczego.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.c. oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. Dla możliwości uznania oferty zawarcia umowy zawierać ona musi przedmiotowo istotne postanowienia umowy, a takich brakowało w pisemnej informacji ubezpieczyciela. W konsekwencji nie można było uznać, iż ubezpieczyciel złożył poszkodowanemu ofertę najmu pojazdu.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 742,95 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 38 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 360 złotych tytułem kosztów zastępstwa

procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych co daje łączną kwotę 415 zł.

SSR Jolanta Brzęk